

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 36 2018, nummers 915 – 940 dinsdag 25 september 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht.....	6
Wabo.....	6
8.40- en 8.42-AMvB's.....	8
Planschade.....	9
Wet natuurbescherming.....	10
Ambtenarenrecht.....	10

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	13
Bijstand	14
Sociale zekerheid overig	15
Bestuursrecht overig	16
Belastingdienst-Toeslagen.....	16
Wet bescherming persoonsgegevens	17
Wet tijdelijk huisverbod	18
Vreemdelingenrecht.....	20
Asiel.....	20
Richtlijnen en verordeningen	20
Toezicht en vrijheidsontneming	22
Vreemdelingenbewaring	23

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 915

Rechtbank Limburg, 14-03-2018 (publ. 19-09-2018), ROE 17/3603

heffingsambtenaar gemeente Brunssum, Echt-Susteren, Heerlen, Maasgouw, Maastricht, Onderbanken, Simpelveld, Sittard-Geleen en Venlo, verweerders.

Awb 7:15 lid 2

Besluit proceskosten bestuursrecht 1 aanhef en onder a, 2 lid 1 aanhef en onder a, lid 3, 3 lid 1

Wet waardering onroerende zaken (hierna: Woz) 22

PROCESKOSTEN. Bezwaarprocedure. In een voorkomend geval dienen voor vergoeding in aanmerking te brengen proceshandelingen van een gemachtigde in beginsel per gemeente te worden berekend. I.c. is echter sprake van negen verweerders, waardoor de aanslagen enkel en alleen vanwege het feit dat het gemeenten betreft die – kort gezegd – de uitvoering van de lokale belastingheffing hebben overgedragen aan een gemeenschappelijke regeling op één aanslagbiljet staan. Dit betekent vervolgens echter niet dat ook in het geval van meerdere verweerders niet tot samenhang kan worden geconcludeerd.

Besluit waarbij krachtens artikel 22 van de Woz de waardes van één in de gemeente Brunssum gelegen object, één in de gemeente Echt-Susteren gelegen object, zes in de gemeente Heerlen gelegen objecten, vier in de gemeente Maasgouw gelegen objecten, zeven in de gemeente Maastricht gelegen objecten, één in de gemeente Onderbanken gelegen object, één in de gemeente Simpelveld gelegen object, twee in de gemeente Sittard-Geleen gelegen objecten en vijf in de gemeente Venlo gelegen objecten, voor het belastingjaar 2017 zijn vastgesteld. (...)

In geschil is enkel of verweerders bij de vaststelling van de hoogte van de bij het bestreden besluit toegekende proceskostenvergoeding de juiste wegingsfactor hebben gehanteerd. (...)

Uit de arresten van de Hoge Raad van 12 april 2013 ([ECLI:NL:HR:2013:BZ6822](#)) en 9 januari 2015 ([ECLI:NL:HR:2015:19](#)) volgt dat voor de toepassing van artikel 7:15, tweede lid, van de Awb en het Bpb sprake is van één bezwaar indien dit is gericht tegen meerdere op één aanslagbiljet vermelde besluiten. Hetzelfde geldt voor het bezwaar tegen in één geschrift opgenomen woz-beschikkingen. Een andersluidende uitleg van deze bepaling en het Bpb zou volgens de Hoge Raad te veel afbreuk doen aan de door de wetgever in dit verband beoogde eenvoud. Wel kan de omstandigheid dat het bezwaar op meer dan één besluit betrekking heeft een rol spelen bij het bepalen van de wegingsfactor.

De rechtbank ziet aanleiding hierover het volgende op te merken. De Hoge Raad baseert haar standpunt op de door de wetgever beoogde eenvoud. De vraag is echter of die inderdaad eenvoudige systematiek voldoende recht doet aan individuele situaties.

Allereerst kan het dus voorkomen dat onroerende zaken van meerdere verweerders op een aanslagbiljet staan, zoals in het onderhavige geval, evenals in een uitspraak op bezwaar. Daarnaast is bij een eigenaar van verschillende onroerende zaken zeker niet gezegd dat de te verrichten werkzaamheden van een derde die beroepsmatig

rechtsbijstand verleent, toereikend kan worden gecompenseerd via de wegingsfactor "gewicht van de zaak", die immers beperkt is tot een factor 2. Bijvoorbeeld indien er sprake is van een groot aantal andersoortige niet-woningen al dan niet in combinatie met woningen, bovenwoningen en andere varianten, waarbij de inhoud van de bezwaren en/of beroepen volstrekt niet vergelijkbaar hoeft te zijn en dat vaak ook niet is. Een bezwaar van het door de Hoge Raad voorgestane systeem is ook dat de vraag naar de hoogte van een eventuele vergoeding bepaald wordt door bijvoorbeeld deelname van een gemeente aan een gemeenschappelijke regeling of keuzes van een heffingsambtenaar om aanslagen wel of niet op één aanslagbiljet en/of één uitspraak op bezwaar op te nemen. Dat zou niet het geval mogen zijn, evenmin als dat de keuze van een gemachtigde om bezwaar- of beroepschriften wel of niet in één geschrift op te nemen daarvoor bepalend zou mogen zijn. Bepalend zou moeten zijn hoe zwaar een individuele zaak is en welke wegingsfactor daar bij past vanwege die zwaarte (onderdeel C1 van de bijlage bij het Bpb).

Vervolgens is echter ook nog de vraag in hoeverre de werkzaamheden wel of niet vergelijkbaar konden zijn. Daarvoor is de samenhangbepaling in artikel 3 van het Bpb bedoeld en de aan die samenhang gekoppelde tweede wegingsfactor (onderdeel C2 van de bijlage bij het Bpb). De rechtbank acht het beoordelen van die vergelijkbaarheid ook zeker niet zodanig gecompliceerd dat afbreuk wordt gedaan aan het beoogde beginsel van een eenvoudig uit te voeren regeling. In een voorkomend geval zal de rechtbank dus tot een afwijking van de door de Hoge Raad voorgestane systematiek kunnen komen indien daarvoor, gelet op alle omstandigheden, aanleiding bestaat.

Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat de in een voorkomend geval voor vergoeding in aanmerking te brengen proceshandelingen van een gemachtigde in beginsel per gemeente dienen te worden berekend. De rechtbank is namelijk van oordeel dat de hiervoor vermelde overweging van de Hoge Raad in elk geval slechts ziet op meerdere besluiten van dezelfde gemeente op één aanslagbiljet. In het onderhavige geval is echter sprake van negen verweerders, waardoor de aanslagen enkel en alleen vanwege het feit dat het gemeenten betreft die – kort gezegd – de uitvoering van de lokale belastingheffing hebben overgedragen aan een gemeenschappelijke regeling op één aanslagbiljet staan. Dit betekent vervolgens echter niet dat ook in het geval van meerdere verweerders niet tot samenhang kan worden geconcludeerd. Als er sprake is van een bezwaar of beroep met een vergelijkbaar – niet inhoudelijk – geschilpunt, bijvoorbeeld omdat enkel een proceskostensystematiek ter discussie staat, hebben de werkzaamheden van een gemachtigde immers vergelijkbaar kunnen zijn. (...)

[ECLI:NL:RBLIM:2018:2431](#)

JnB2018, 916

ABRS, 19-09-2018, 201708235/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Boxmeer, appellant.

Awb 1:2 lid 1

BELANGHEBBENDE. Een aanvrager om een omgevingsvergunning voor het bouwen van een bouwwerk wordt in beginsel verondersteld belanghebbende te zijn bij een beslissing op de door hem ingediende aanvraag. Dit is anders indien

aannemelijk is gemaakt dat het bouwplan niet kan worden verwezenlijkt (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de ABRS van 26 juli 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2002](#)). Deze jurisprudentie is van overeenkomstige toepassing op een aanvraag om een omgevingsvergunning voor het vellen van een boom. I.c. staat vast dat de gemeente eigenaar is van de boom en dat zij de boom niet wil (laten) vellen. Het is daarom niet aannemelijk dat [appellante sub 1], indien haar daartoe een omgevingsvergunning zou worden verleend, de boom zal kunnen (laten) vellen. Onder deze omstandigheid is zij geen belanghebbende bij een aanvraag om een omgevingsvergunning voor het vellen van de boom, zodat het college terecht haar verzoek buiten behandeling heeft gelaten.

[ECLI:NL:RVS:2018:3048](#)

JnB2018, 917

MK ABRS, 19-09-2018, 201800296/1/A1

minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Awb 1:2

BELANGHEBBENDE. De omstandigheid dat appellante ten tijde van het nemen van het besluit op bezwaar haar aanvraag nog niet op juiste wijze had aangevuld, omdat zij nog niet op de hoogte was gesteld van de eisen waaraan haar aanvraag moest voldoen, maakt niet dat zij geen belanghebbende is.

[ECLI:NL:RVS:2018:3042](#)

JnB2018, 918

MK ABRS, 19-09-2018, 201803598/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 6:22

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 3.10

PASSEREN VAN GEBREKEN. Omgevingsvergunning voor bouwen. Uit artikel 3.10 van de Wabo volgt dat in dit geval de reguliere voorbereidingsprocedure van toepassing is. Toepassing van artikel 6:22 van de Awb is mogelijk, indien aannemelijk is dat de belanghebbende door het gebrek in het bestreden besluit niet is benadeeld. [Appellant] is door de toepassing van de uniforme openbare voorbereidingsprocedure in plaats van de reguliere voorbereidingsprocedure niet in haar belangen geschaad, nu deze procedure met minstens evenveel waarborgen is omkleed als de reguliere voorbereidingsprocedure en [appellant] haar zienswijze op de ontwerp-omgevingsvergunning heeft kunnen geven.

[ECLI:NL:RVS:2018:2998](#)

JnB2018, 919

ABRS, 19-09-2018, 201708644/1/A3

college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam.

Awb 8:60 lid 1

FAIR TRIAL. Horen getuige. Uit het arrest van het EHRM van 15 maart 2016 ([ECLI:CE:ECHR:2016:0315JUD003996609](#)) kan niet worden afgeleid dat het beginsel van "fair trial" het recht voor een partij met zich brengt om in alle gevallen door de rechter getuigen te laten oproepen. Voor het inroepen van dit recht is het in ieder geval noodzakelijk dat het horen van een getuige dient ter ondersteuning van de zaak ("support of their case"). De rechter heeft bij de toepassing van artikel 8:60, eerste lid van de Awb beoordelingsruimte (vergelijk ook punt 50, onder c van voormeld arrest). De rechter mag afzien van het oproepen van getuigen ingeval de verklaring van de op te roepen getuige niet noodzakelijk is voor de vaststelling van de relevante en in geschil zijnde feiten. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRs van 11 april 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:1200](#)).

[ECLI:NL:RVS:2018:3027](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 920

ABRS, 19-09-2018, 201706720/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Uithoorn.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Bestemmingsplan "Thamerdal/Burgemeester Kootpark e.o."

WABO. Omgevingsvergunning appartementengebouw. Beoogde gebruik appartementen voor langdurig verblijf voor enkele maanden kan niet worden aangemerkt als gebruik voor hotel. Strijd met bestemmingsplan.

Het begrip "hotel" is in het bestemmingsplan niet omschreven. Aansluiting bij de omschrijving in Van Dale. Daarin is het begrip "hotel" omschreven als een gebouw ingericht voor het onder dak brengen van reizigers. Voor het standpunt van [appellant] dat deze omschrijving achterhaald is, bestaan geen aanknopingspunten. Dat het begrip "hotel" ook op andere wijze gedefinieerd kan worden, bijvoorbeeld zoals in gemeente Amsterdam is geschied, maakt evenmin dat de rechtbank niet bij de in de Van Dale gegeven omschrijving heeft kunnen aansluiten. Uitgaande van de in Van Dale gegeven omschrijving gaat het bij gebruik als hotel om verblijf van korte duur.

[ECLI:NL:RVS:2018:3029](#)

JnB2018, 921

MK ABRs, 19-09-2018, 201705300/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Landerd.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 1°

WABO. College is in dit geval niet bevoegd om toepassing te geven aan

binnenplanse afwijkingsbevoegdheid neergelegd in artikel 4, lid 4.5.2, aanhef en onder a, van de planregels. In aanmerking genomen dat zowel het begrip "bebouwing" als "gebouw" in de planregels is gedefinieerd en gelet op de rechtszekerheid van de planregels voor derden, dient artikel 4, lid 4.5.2, aanhef en onder a, van de planregels te worden uitgelegd naar de letterlijke tekst ervan.

[...] Het college heeft aan [vergunninghouder] een omgevingsvergunning verleend voor het planologisch toestaan van een houtkloverij op het perceel. [appellant sub 2] en anderen hebben bezwaren tegen de houtkloverij. De bezwaren zien met name op overlast door geluid.

[...] Artikel 4, lid 4.5.2, aanhef en onder a, van de planregels luidt: "Het bevoegd gezag kan door middel van het verlenen van een omgevingsvergunning afwijken van het bepaalde in 4.1.2 onder b jo. 4.2.2 teneinde een vorm van een niet-agrarisch bedrijf als nevenactiviteit bij een agrarisch bedrijf toe te staan, mits aan de volgende voorwaarden is voldaan:

de nevenactiviteit dient plaats te vinden binnen de aanwezige gebouwen; in afwijking hiervan is nieuwbouw toegestaan indien de aanwezige bebouwing naar aard en omvang niet geschikt te maken is voor de beoogde activiteit." [...]

De sleufsilos op het perceel is niet overdekt en kan reeds daarom niet als een gebouw worden aangemerkt als bedoeld in artikel 1, lid 1.47, van de planregels. Dat is tussen partijen niet in geschil.

De rechtbank heeft geconcludeerd dat, ook al is de sleufsilos geen gebouw, het toestaan van de houtkloverij in de sleufsilos toch voldoet aan artikel 4, lid 4.5.2, aanhef en onder a, van de planregels. Daarbij heeft de rechtbank betrokken dat gelet op de verwijzing in dat artikel naar de term bebouwing, in dat artikel bedoeld is te bepalen dat de nevenactiviteit zoveel mogelijk dient plaats te vinden in de bebouwing die al aanwezig is en nieuwbouw zoveel mogelijk moet worden voorkomen. Die uitleg past volgens de rechtbank in de gedachte dat de bebouwing als gevolg van het ontplooiën van een nevenactiviteit niet mag toenemen.

In aanmerking genomen dat zowel het begrip "bebouwing" als "gebouw" in de planregels is gedefinieerd en gelet op de rechtszekerheid van de planregels voor derden, dient artikel 4, lid 4.5.2, aanhef en onder a, van de planregels naar het oordeel van de Afdeling te worden uitgelegd naar de letterlijke tekst ervan. Dat betekent in dit geval dat nevenactiviteiten alleen mogen plaatsvinden in (bestaande) gebouwen en dus niet in bouwwerken, geen gebouw zijnde. Aangezien de sleufsilos geen gebouw is en er geen aanknopingspunten aanwezig zijn voor het oordeel dat de aanwezige bebouwing op het perceel naar aard en omvang niet geschikt te maken is voor de beoogde activiteit, is de Afdeling van oordeel dat het college niet bevoegd was gebruik te maken van de bevoegdheid van artikel 4, lid 4.5.2, aanhef en onder a, van de planregels zoals het heeft gedaan. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:3025](https://ecli.nl/rvs:2018:3025)

ABRS, 19-09-2018, 201706087/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Goirle.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, aanhef en onder 2°

Flora- en faunawet (Ffw) 75b, 75c lid 1

WABO. Omgevingsvergunning voor de bouw van een antenne opstelpunt ten behoeve van mobiele telecommunicatie in afwijking van het bestemmingsplan en voor het kappen van 8 bomen. Geen aanhaakverplichting bij Ffw. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat het college zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de verwijdering van de begroeiing en de realisering van de antennemast geen handelingen omvatten als bedoeld in artikel 75b, eerste lid, van de Ffw.

[ECLI:NL:RVS:2018:3051](https://ecli.nl/RVS:2018:3051)

JnB2018, 923

MK Rechtbank Midden-Nederland, 31-08-2018 (publ. 18-09-2018), UTR 17/3278

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amersfoort, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. Omgevingsvergunning voor de activiteit bouwen ten behoeve van het plaatsen van zes lichtmasten bij voetbalveld. Lichthinder. Einduitspraak na tussenuitspraak. Verweerder heeft het in de tussenuitspraak geconstateerde gebrek niet hersteld voor zover is nagelaten om als nadere eis aan de vergunning te verbinden dat de theoretische uitkomsten van het lichtonderzoek aan de praktijkresultaten worden getoetst middels een lichtmeting. De rechtbank vernietigt in zoverre het bestreden besluit en verbindt als nadere eis aan de omgevingsvergunning dat binnen zes maanden na deze uitspraak wordt gecontroleerd of voor eisers woning de praktijksituatie in overeenstemming is met de theoretische resultaten zoals weergegeven in het lichthinderrapport.

[ECLI:NL:RBMNE:2018:4360](https://ecli.nl/RBMNE:2018:4360)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Voorzieningenrechter rechtbank Oost-Brabant, 14-09-2018, SHE 18/1801 e.v. ([ECLI:NL:RBOBR:2018:4546](https://ecli.nl/RBOBR:2018:4546));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 12-09-2018 (publ. 20-09-2018), SHE 17/2214 ([ECLI:NL:RBOBR:2018:4471](https://ecli.nl/RBOBR:2018:4471)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit:

- ABRS, 19-09-2018, 201706910/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:3030](https://ecli.nl/RVS:2018:3030)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2018, 924

MK ABRS, 19-09-2018, 201705108/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Werkendam.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.2 lid 1, lid 2

PLANSCHADE. Directe planschade kan op grond van artikel 6.2, eerste lid, van de Wro geheel of gedeeltelijk voor rekening van de aanvrager blijven, indien de desbetreffende planologische ontwikkeling in de lijn der verwachtingen lag en de schade, bestaande uit waardevermindering van de desbetreffende onroerende zaak, niet onevenredig is in verhouding tot de waarde van die onroerende zaak.

[...] In deze procedure is in geschil is of de door [appellante] geleden planschade geheel of gedeeltelijk onder het normale maatschappelijke risico valt en voor haar rekening blijft.

[...] Niet in geschil is dat het wettelijk minimumforfait van artikel 6.2, tweede lid, van de Wro in dit geval niet van toepassing is. Dat laat onverlet dat, gelet op artikel 6.2, eerste lid, van de Wro, onderzocht dient te worden of de schade van [appellante] binnen het normale maatschappelijke risico valt. Afhankelijk van de uitkomst van dat onderzoek, dient te worden bezien of en zo ja, in hoeverre de schade voor rekening van [appellante] dient te worden gelaten.

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 6.2, eerste lid, van de Wro en de jurisprudentie van de Afdeling valt niet af te leiden dat volledige vergoeding van directe planschade is uitgesloten. In dit opzicht bestaat derhalve, mede gelet op artikel 6.2, tweede lid, van de Wro, een onderscheid met indirecte planschade. Dat laat onverlet dat directe planschade op grond van artikel 6.2, eerste lid, van de Wro geheel of gedeeltelijk voor rekening van de aanvrager kan blijven, indien de desbetreffende planologische ontwikkeling in de lijn der verwachtingen lag en de schade, bestaande uit waardevermindering van de desbetreffende onroerende zaak, niet onevenredig is in verhouding tot de waarde van die onroerende zaak.

[...] Uit het besluit [...] [op bezwaar], [...], blijkt dat het college niet heeft onderzocht of de planologische ontwikkeling in de lijn der verwachtingen lag. Dat betekent dat het college onvoldoende draagkrachtig heeft gemotiveerd dat een gedeelte van de door [appellante] geleden schade op grond van artikel 6.2, eerste lid, van de Wro onder het normale maatschappelijke risico valt. De door het college aangehaalde uitspraken van de Afdeling van 11 februari 2015 ([ECLI:NL:RVS:2015:336](#)), 1 april 2015 ([ECLI:NL:RVS:2015:1005](#)) en 9 september 2015 ([ECLI:NL:RVS:2015:2828](#)) leiden niet tot een ander oordeel, omdat uit deze uitspraken niet valt af te leiden dat bij directe planschade met een gedeeltelijke schadevergoeding mag worden volstaan, indien de schadeveroorzakende planologische ontwikkeling niet in de lijn der verwachtingen lag.

[...]

[ECLI:NL:RVS:2018:3026](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet natuurbescherming

JnB2018, 925

MK Rechtbank Noord-Nederland, 14-09-2018 (publ. 17-09-2018), LEE 17/3660

college van Gedeputeerde Staten van de provincie Fryslân, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.1, 3.3 lid 4 aanhef en onder b onder 4°, lid 5 aanhef en onder a

Besluit natuurbescherming (Bnb) 3.9

WET NATUURBESCHERMING. Ontheffing voor het opzettelijk vangen van de zwarte kraai, waarbij het gebruik van een vangkooi is toegestaan. Verweerder heeft zich niet in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat deze ontheffing kan worden verleend omdat die ontheffing nodig is ter bescherming van fauna als bedoeld in artikel 3.3, vierde lid, aanhef en onder b, onder 4°, van de Wnb. Verweerder heeft onvoldoende onderzocht en onvoldoende inzichtelijk gemaakt in hoeverre het bestrijden van de zwarte kraai als soort middels deze ontheffing, verdergaande bescherming en bevordering van de weidevogelpopulatie in de provincie Fryslân zal opleveren. Verweerder heeft in dit geval voorts niet voldaan aan het gebod in artikel 3.3, vijfde lid, aanhef en onder a, van de Wnb. Verweerder heeft namelijk niet in de ontheffing(svoorschriften) aangegeven, dan wel anderszins regels gesteld, waaruit volgt voor welke methode van doden van met de vangkooi gevangen zwarte kraaien ontheffing is verleend. Daar komt bij dat cervicale dislocatie op grond van de Wnb en het Besluit natuurbescherming niet kan worden aangewezen als dodingsmethode bij het gebruik van het middel van de vangkooi. Niet wordt voldaan aan artikel 3.9, negende lid, van het Bnb.

[ECLI:NL:RBNNE:2018:3682](https://ecli.nl/RBNNE:2018:3682)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2018, 926

MK CRvB, 13-09-2018 (publ. 20-09-2018), 18/1778 AW

staatssecretaris van Financiën.

Verlofspaarregeling rijks personeel, Stcrt. 2003, nr. 59 (Verlofspaarregeling) 6.1.1

Levensloopregeling rijks personeel (Levensloopregeling) 7.2.1

AMBTENARENRECHT. OVERGANGSBEPALINGEN LEVENSLOOPREGELING. Gezien artikel 7.2.1 van de Levensloopregeling, blijft artikel 6.1.1, vijfde lid, van de Verlofspaarregeling ook in een geval als dat van betrokkene van toepassing. Deze uitleg van de overgangsbepalingen in de Levensloopregeling leidt de Raad tot de conclusie dat het compensatieverlof van betrokkene, nu hij de leeftijd van 62 jaar heeft bereikt, moet worden verhoogd met het bonusverlof van 25%.

Afwijzing verzoek van betrokkene om, bovenop het compensatieverlof, in aanmerking te komen voor 25% bonusverlof als bedoeld in de Verlofspaarregeling rijksperoneel.

Raad: De Raad stelt voorop dat noch in artikel 1, tweede lid, van het Besluit, noch in artikel 6.1.1, eerste lid, van de Verlofspaarregeling, noch in de overgangsbepalingen van de Levensloopregeling een uiterste termijn voor het mogen starten van de opname van gespaard compensatieverlof ligt besloten. Artikel 6.1.1, eerste lid, van de Verlofspaarregeling stelt, in tegendeel, uitdrukkelijk dat die aanvang ook nog na de toenmalige uiterste datum van beëindiging van de spaarperiode, zijnde 1 januari 2007, kan zijn gelegen. Ook het koppelen van een bonus aan het opnemen van het verlof vanaf een bepaalde leeftijd, zoals opgenomen in het vijfde lid, wijst op keuzevrijheid in dit opzicht. Ervan uitgaande dat de door betrokkene gespaarde uren binnen de in het Besluit opgenomen beperking van de spaarperiode tot zeven jaren zijn gebleven, betekent het voorgaande dat er geen sprake is geweest van het vervallen van die uren. De Raad volgt dus evenmin als de rechtbank het standpunt van de staatssecretaris dat er coulance van zijn kant aan te pas heeft moeten komen om betrokkene de gespaarde compensatie-uren te kunnen laten behouden. Dat behoud vloeit voort uit de regelgeving, zoals die luidde ten tijde van belang.

Nu er sprake is van een rechtens geldende aanspraak op het behoud van de compensatie-uren, moet vervolgens worden nagegaan of die aanspraak moet worden uitgebreid met het door betrokkene gewenste bonusverlof. De Raad komt met de rechtbank tot de conclusie dat dit het geval is. In dat verband is het volgende van belang. Bij de inwerkingtreding van de Verlofspaarregeling is het Besluit niet ingetrokken. Artikel 6.1.1 van de Verlofspaarregeling kan dan ook niet anders worden gelezen dan als een nadere regeling van de tot dan toe enkel in het Besluit geregelde mogelijkheid tot het opsparen en op een later moment aaneengesloten opnemen van compensatieverlof. Beide regelingen moeten dus in onderlinge samenhang worden gezien. Er is geen sprake van twee afzonderlijke, los van elkaar te beschouwen voorzieningen. Daar waar zich tussen beide regelingen tegenstrijdigheden of inconsistenties voordoen, heeft de Verlofspaarregeling, als posterieure regeling, te prevaleren. Naar door de staatssecretaris niet wordt betwist, is artikel 6.1.1, vijfde lid, van de Verlofspaarregeling bij inwerkingtreding van die regeling dan ook gewoon op betrokkene van toepassing geworden, ook al is betrokkene geen spaarverlof gaan opbouwen als in de Verlofspaarregeling bedoeld. Gedurende de looptijd van de Verlofspaarregeling had betrokkene dus uitzicht op het bonusverlof in geval van opname van de compensatie-uren bij het bereiken of bereikt hebben van de leeftijd van 62 jaar, zo is namens de staatssecretaris bevestigd.

Bij het overwogene (...) past niet dat in de Levensloopregeling afzonderlijke overgangsbepalingen zijn opgenomen inzake enerzijds tot 1 januari 2006 opgebouwde aanspraken op compensatie in vrije dagen op grond van het Besluit (artikel 7.1.1) en anderzijds tot aan die datum opgebouwde aanspraken op compensatie in vrije dagen op grond van de Verlofspaarregeling (artikel 7.2.1). Er is immers nooit sprake geweest van te onderscheiden aanspraken op grond van uitsluitend de ene, dan wel op grond van uitsluitend de andere regeling. Het standpunt van de staatssecretaris dat artikel 7.2.1 van de Levensloopregeling, ook voor zover het de daar genoemde aanspraken op

compensatie in vrije uren betreft, alleen het oog heeft op ambtenaren die een tegoed aan spaarverlof als bedoeld in de Verlofspaarregeling hebben opgebouwd, strookt dus niet met het stelsel zoals dat voorafgaand aan de inwerkingtreding van de Levensloopregeling van kracht was. Dat standpunt kan daarom niet worden gevolgd. Het zijn immers de (tot dan toe) geldende regels waarbij overgangsbepalingen zoals hier aan de orde dienen aan te sluiten. Overgangsrecht dient er niet toe het recht uit het verleden met terugwerkende kracht te veranderen. Anders gezegd: van het afzonderlijk en uitsluitend van toepassing "blijven" van het Besluit op bestaande aanspraken op compensatie-uren, zoals kennelijk bedoeld in artikel 7.1.1 van de Levensloopregeling, kan in feite geen sprake zijn, nu die aanspraken tot aan het van kracht worden van de Levensloopregeling nu eenmaal mede werden beheerst door de Verlofspaarregeling, ongeacht of er spaarverlof als bedoeld in die regeling was opgebouwd.

De overgangsbepalingen in de Levensloopregeling roepen blijkens het bovenstaande, in hun onderlinge samenhang bezien, wel de nodige vragen op, maar strekken er - in lijn met het overgangsrecht van de voorafgaande Verlofspaarregeling dat de krachtens het Besluit opgebouwde aanspraken eerbiedigde - kennelijk wel toe om die aanspraken te blijven eerbiedigen. Dit mede in aanmerking genomen, kan het overwogene onder 3.6 naar het oordeel van de Raad tot geen andere conclusie leiden dan dat, gezien artikel 7.2.1 van de Levensloopregeling, artikel 6.1.1, vijfde lid, van de Verlofspaarregeling ook in een geval als dat van betrokkene van toepassing blijft. Deze uitleg van de overgangsbepalingen in de Levensloopregeling leidt de Raad tot de conclusie dat het compensatieverlof van betrokkene, nu hij de leeftijd van 62 jaar heeft bereikt, moet worden verhoogd met het bonusverlof van 25%. Het hoger beroep slaagt dus niet. De aangevallen uitspraak komt voor bevestiging in aanmerking.

[ECLI:NL:CRVB:2018:2800](https://www.eclis.nl/crvb/2018/2800)

JnB2018, 927

Rechtbank Midden-Nederland, 03-09-2018 (publ. 19-09-2018), UTR 17/5173

korpschef van politie, verweerder.

Besluit bezoldiging politie (Bbp) 14 lid 1

AMBTENARENRECHT. PTSS. VERVANGENDE INCONVENIËNTENTOESLAG. De rechtbank is van oordeel dat het strikt vasthouden aan de berekening zoals neergelegd in artikel 14, vierde lid, van het Bbp een ongerechtvaardigd onderscheid oplevert en derhalve in strijd is met het gelijkheidsbeginsel.

Verweerder heeft eiser medegedeeld dat de reeds berekende en vastgestelde hoogte van de vervangende inconveniëntentoeslag (VIT) niet opnieuw wordt berekend en vastgesteld.

Rechtbank: Het geschil beperkt zich tot de vraag of verweerder, mede gelet op voormelde ontwikkeling in de jurisprudentie en wetgeving met betrekking tot het vakantieloon, de aan eiser toegekende VIT op juiste wijze heeft berekend.

De rechtbank is van oordeel dat het strikt vasthouden aan de berekening zoals neergelegd in artikel 14, vierde lid, van het Bbp een ongerechtvaardigd onderscheid oplevert en derhalve strijd met het gelijkheidsbeginsel. Hiertoe overweegt de rechtbank als volgt. Het uitvallen wegens ziekte is een calamiteit, dat zich niet laat plannen. Dit

heeft tot gevolg dat als strikt wordt vastgehouden aan de referentieperiode van drie periodes van vier weken voorafgaand aan de eerste ziektedag de ene politieambtenaar die op een gunstiger tijdstip ziek wordt een hogere VIT toegekend krijgt dan de andere politieambtenaar. Als voorbeeld is ter zitting het hypothetische geval besproken van een politieambtenaar die op 1 april ziek wordt. In dat geval krijgt deze politieambtenaar niet alleen de VIT berekend over het loon over de drie periodes van vier weken voorafgaand aan 1 april, maar ook over het vakantieloon dat in februari wordt uitbetaald, wat er dus feitelijk op neerkomt dat die politieambtenaar operationele toelage over vier periodes van vier weken voorafgaand aan de periode waarin de eerste ziektedag valt en daarover de VIT berekend krijgt. Dit in tegenstelling tot eiser die door zijn vakantie van vier weken in de drie periodes van vier weken voorafgaand aan de periode waarin zijn eerste ziektedag valt feitelijk maar in twee periodes van vier weken operationele toelage heeft ontvangen en daarover de VIT berekend krijgt. Zoals gezegd is ziekte een calamiteit, die niet planbaar is. De rechtbank oordeelt daarom dat het strikt vasthouden aan artikel 14, vierde lid, van het Bbp in een situatie die voor de ambtenaar volledig willekeurig is – zoals uitval vanwege ziekte – een zodanige ongelijkheid oplevert dat sprake is van strijd met het gelijkheidsbeginsel. De stelling van verweerder dat het ondoenlijk is om handmatig van iedere ambtenaar de VIT te berekenen en dat het systeem het niet toelaat, is geen rechtvaardiging om de ongelijkheid te handhaven. Immers, het is niet gebleken dat het systeem daarop niet kan worden aangepast. Het beroep van verweerder op de geven-en-nemen-jurisprudentie gaat naar het oordeel van de rechtbank in dit verband niet op. Immers niet de gemaakte afspraken in het CGOP leiden tot ongelijkheid tussen de politieambtenaren, maar het strikte vasthouden aan artikel 14, vierde lid, van het Bbp. Het beroep van eiser op het gelijkheidsbeginsel slaagt.

[ECLI:NL:RBMNE:2018:4408](#)

JnB2018, 928

Rechtbank Midden-Nederland, 06-09-2018 (publ. 17-09-2018), UTR 17/3382

staatssecretaris van Financiën, verweerder.

Verplaatsingskostenbesluit 1989 (Vkb)

AMBTENARENRECHT. TERUGVORDERING VOORSCHOT

VERHUISKOSTENVERGOEDING. Bij de bestreden besluitvorming is naar het oordeel van de rechtbank niet kenbaar getoetst aan de criteria uit het Vkb.

Beroep op het vertrouwensbeginsel slaagt.

[ECLI:NL:RBMNE:2018:4315](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2018, 929

Rechtbank Overijssel, 11-09-2018 (publ. 18-09-2018), AWB 18/400

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen, verweerder.
Wet WIA

WET WIA. HERBEOORDELING. De rechtbank stelt voorop dat het hier een verzoek om herbeoordeling van de werkgever betreft gedurende een reeds lopende WGA-uitkering. Verweerder heeft met het bestreden besluit een nieuwe motivering aan het niet aannemen van duurzame arbeidsongeschiktheid ten grondslag gelegd, waarbij verweerder zijn inschatting van de mogelijke ontwikkelingen van de belastbaarheid van werkneemster, bij gebrek aan recente informatie, (wederom) heeft gebaseerd op informatie van de behandelend psychiater van 22 november 2016. Dat verweerder niet concreet heeft kunnen maken welke verbeteringen in het specifieke geval van werkneemster te verwachten zijn, heeft te maken met het feit dat werkneemster niet volledig heeft willen meewerken aan het onderzoek. Naar het oordeel van de rechtbank dient dit voor rekening en risico te komen van eiseres, die tenslotte het verzoek om herbeoordeling heeft gedaan. Daarbij wijst de rechtbank nog op de wettelijke bevoegdheden van eiseres als eigenrisicodragers ten opzichte van werkneemster en de medewerkingsplicht die op haar rust. Een andere opvatting zou ertoe leiden dat verweerder, nu niet wordt meegewerkt, gehouden is daaraan het gevolg te verbinden dat sprake is van duurzame arbeidsongeschiktheid. De rechtbank acht dit onwenselijk. Immers, iemand kan dan in de IVA terechtkomen, terwijl hij of zij daar wellicht niet thuishoort. De rechtbank kan dan ook niet anders dan constateren dat niet kan komen vast te staan, dat werkneemster recht heeft op een IVA-uitkering.

[ECLI:NL:RBOVE:2018:3302](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2018, 930

Rechtbank Limburg, 18-09-2018, AWB/ROE 17/630

dagelijks bestuur van de intergemeentelijke sociale dienst Brunssum Onderbanken Landgraaf (ISDBOL), verweerder.

PW 22a lid 1

PARTICIPATIEWET. KOSTENDELERSNORM. Vanaf het moment dat de inwonende meerderjarige dochter was afgestudeerd en geen studiebeurs meer ontving telde zij mee als kostendelende medebewoner. Verweerder was in de in geding zijnde periode dan ook gehouden om de kostendelersnorm toe te passen op de uitkering van eisders.

Rechtbank: Op grond van artikel 19a, eerste lid, van de PW wordt een inwonend meerderjarig kind dat studeert en studiefinanciering ontvangt niet in aanmerking genomen bij de berekening van de kostendelersnorm voor een belanghebbende.

In het geval van eisders is deze uitzondering per 1 september 2016 komen te vervallen, omdat hun dochter toen is afgestudeerd en ook geen studiebeurs meer ontving.

Vanaf dat moment telde zij dus mee als kostendelende medebewoner. Verweerder was in de in geding zijnde periode dan ook gehouden om de kostendelersnorm toe te passen op de uitkering van eisers. (...)

Het betoog van eisers dat zij door toepassing van de kostendelersnorm gedwongen werden hun dochter de toegang tot haar ouderlijk huis te ontzeggen, slaagt niet. De PW fungeert als allerlaatste vangnet, waarbij het ook uitdrukkelijk niet de bedoeling van de wetgever is geweest dat uitkeringen en inkomsten binnen één woning gestapeld worden als gevolg waarvan bijstandsgerechtigden meer inkomsten ontvangen dan de voor hen toepasselijke bijstandsnorm. De dochter van eisers had in de in geding zijnde periode inkomsten uit werkzaamheden en had als zodanig een bijdrage aan de kosten van levensonderhoud van eisers kunnen leveren. Dat eisers hun dochter hiertoe niet hebben willen verplichten, komt - hoe onrechtvaardig dit eisers ook voorkomt - voor rekening en risico van eisers. Gelet hierop is er geen sprake van strijd met het gelijkheidsbeginsel. De rechtbank voegt hieraan toe dat de discussie die eisers wensen te voeren eigenlijk een politieke discussie betreft, waarvoor deze procedure zich niet leent.

Van schending van het eigendomsrecht als bedoeld in artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM is eveneens geen sprake. (...)

Met betrekking tot de gestelde strijd met artikel 14 van het EVRM overweegt de rechtbank tot slot dat eisers dit betoog onvoldoende hebben onderbouwd, zodat ook dit faalt.

Van bijzondere omstandigheden op grond waarvan alsnog de kostendelersnorm niet zou moeten worden toegepast is de rechtbank niet gebleken.

[ECLI:NL:RBLIM:2018:8753](https://ecli.nl/RBLIM:2018:8753)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2018, 931

MK CRvB, 12-09-2018, 17/2287 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Roosendaal.

Wmo 2015

WMO 2015. PGB. AFWIJZING VERGOEDING VAN DE KOSTEN VAN DE OPLEIDING VAN DE DOOR APPELLANTE AANGESCHAFTE HOND TOT EEN PTSS-HULPHOND.

Het standpunt van het college dat de toegevoegde waarde van een PTSS-hulphond – voor zover die zou zijn gelegen in het wegnemen van beperkingen in de zelfredzaamheid en participatie – onvoldoende is gebleken, vormt een toereikende grondslag voor het niet toekennen van de gevraagde maatwerkvoorziening.

[ECLI:NL:CRVB:2018:2785](https://ecli.nl/CRVB:2018:2785)

JnB2018, 932

MK CRvB, 19-09-2018, 17/3925 WMO15, 18/1279 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Leeuwarden.

Wmo 2015 2.3.6

WMO 2015. PGB. Het feit dat de zorgverlener van appellante een hoger tarief in rekening brengt dan de kosten van de door de gemeente gecontracteerde zorg in natura brengt niet mee dat het college niet in redelijkheid heeft kunnen beslissen om gebruik te maken van de in artikel 2.3.6, vijfde lid, aanhef en onder a, van de Wmo 2015 opgenomen weigeringsgrond. De beroepsgrond dat het college op die wijze geen toereikend pgb verstrekt en daarmee niet voldoet aan het bepaalde in artikel 2.3.6, eerste lid, van de Wmo 2015, slaagt niet. Uit het advies van de MO-zaak blijkt niet meer dan dat niet elke zorgverlener kan worden ingezet en dat het niet raadzaam is van zorgverlener te wisselen. Daarmee is echter niet gegeven dat het door de gemeente gecontracteerde zorgaanbod niet kan voorzien in de voor appellante vastgestelde ondersteuningsbehoefte.

[ECLI:NL:CRVB:2018:2829](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2018, 933

ABRS, 19-09-2018, 201708581/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 26, 28, 31, 33

Uitvoeringsregeling Awir 7

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Persoonlijke betalingsregeling. Aan deze regeling mag op grond van artikel 7, vijfde lid, van de Uitvoeringsregeling Awir enkel toepassing worden gegeven indien de belanghebbende en de partner niet over voldoende vermogen beschikken voor voldoening van de terugvordering. In dit geval heeft de Belastingdienst/Toeslagen zich terecht op het standpunt gesteld dat de echtgenoot van [appellante] over voldoende vermogen beschikt om de terugvordering te voldoen.

[...] de wet [biedt] in artikel 31 van de Awir de mogelijkheid om nadere regels te stellen met betrekking tot het verlenen van uitstel van betaling. Hiervan is gebruik gemaakt in artikel 7 van de Uitvoeringsregeling Awir. Op grond van het vierde lid van dit artikel kan een persoonlijke betalingsregeling worden vastgesteld waarbij de hoogte van de maandelijks te betalen bedragen wordt vastgesteld op basis van de betalingscapaciteit van een belanghebbende en zijn of haar partner. Aan deze regeling mag op grond van artikel 7, vijfde lid, van de Uitvoeringsregeling Awir enkel toepassing worden gegeven indien de belanghebbende en de partner niet over voldoende vermogen beschikken voor voldoening van de terugvordering. De Belastingdienst/Toeslagen heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat de echtgenoot van [appellante] over voldoende vermogen beschikt om de terugvordering te voldoen, waardoor geen

toepassing gegeven kan worden aan de mogelijkheid om een persoonlijke betalingsregeling toe te kennen als bedoeld in artikel 7, vierde lid, van de Uitvoeringsregeling Awir.

Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat de Belastingdienst/Toeslagen zich terecht op dit standpunt heeft gesteld. Daarbij is van belang dat op grond van artikel 3 van de Awir gelezen in samenhang met artikel 5a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen de echtgenoot van een belanghebbende als partner wordt aangemerkt. Dat [appellante] en haar echtgenoot niet in gemeenschap van goederen zijn getrouwd, doet daar niet aan af. De rechtbank heeft in dit kader terecht overwogen dat de wetgever daaraan in dit verband geen gevolgen heeft verbonden. Bovendien volgt uit artikel 33 van de Awir dat haar echtgenoot hoofdelijk aansprakelijk is voor het verschuldigd bedrag van de terugvordering, zodat de Belastingdienst/Toeslagen ook van hem terugbetaling kan vorderen. Bij de beoordeling van de vraag of voldoende vermogen beschikbaar is om de terugvordering te voldoen heeft de Belastingdienst/Toeslagen dan ook terecht het spaargeld van de echtgenoot van [appellante] betrokken.

Uit artikel 7, vijfde lid, van de Uitvoeringsregeling Awir volgt dat indien voldoende vermogen beschikbaar is, dat vermogen moet worden gebruikt om de terugvordering mee te voldoen. De Belastingdienst/Toeslagen heeft bij het bepalen van de omvang van het vermogen dan ook geen rekening hoeven houden met het feit dat, zoals [appellante] stelt, het spaargeld bedoeld is voor andere doeleinden, zoals zorgkosten en als ouderdagsvoorziening. Ook de omstandigheid dat hun maandinkomen als gevolg van hoge zorgkosten onvoldoende is, zoals [appellante] betoogt, is geen omstandigheid die de Belastingdienst/Toeslagen bij zijn beoordeling heeft hoeven betrekken reeds omdat de wet geen mogelijkheid biedt om zorgkosten te betrekken bij het bepalen van de omvang van de betalingscapaciteit dan wel de omvang van het vermogen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:3034](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet bescherming persoonsgegevens

Jnb2018, 934

MK Rechtbank Amsterdam, 11-01-2018 (publ. 19-09-2018), AMS 16/3456
staatssecretaris van Financiën, verweerder.

Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) 1 aanhef en onder a, 35 lid 1, lid 2, 43

WET BESCHERMING PERSOONSgegevens. Uit de Wbp volgt niet dat een betrokkene kan worden verplicht om zijn verzoek nader te specificeren. Een verantwoordelijke kan niet uitsluitend op grond van zijn belang om administratieve lasten te beperken een verzoek om informatie als bedoeld in artikel 35, eerste lid, van de Wbp afwijzen. Het beroep van de staatssecretaris op de uitzonderingsgrond van artikel 43, aanhef en onder e, van de Wbp slaagt niet. Een gefaseerde inzage zoals in dit geval door de staatssecretaris is voorgesteld, is niet in overeenstemming met artikel 35 van de Wbp.

[...] De rechtbank moet beoordelen of de staatssecretaris het verzoek om verstrekking van een overzicht van door de Belastingdienst verwerkte persoonsgegevens van [naam 1], [bedrijf 2], [bedrijf 1] en het kenteken terecht heeft geweigerd.

[...] [naam 1] heeft gebruik gemaakt van zijn in artikel 35 van de Wbp omschreven recht om de verantwoordelijke te vragen hem mede te delen of zijn persoonsgegevens worden verwerkt. Zijn verzoek ziet op alle door de verantwoordelijke over de betrokkene verwerkte persoonsgegevens. Uit de Wbp volgt niet dat een betrokkene kan worden verplicht om zijn verzoek nader te specificeren. De Wbp biedt dan ook geen grond voor de afwijzing van het verzoek omdat dat verzoek te ruim is gesteld of te algemeen is geformuleerd.

[...] De rechtbank overweegt dat het beroep van de staatssecretaris op deze uitzonderingsgrond [red: van artikel 43, aanhef en onder e, van de Wbp] niet slaagt. Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat een verantwoordelijke niet uitsluitend op grond van zijn belang om administratieve lasten te beperken een verzoek om informatie als bedoeld in artikel 35, eerste lid, van de Wbp kan afwijzen. Volgens de Memorie van Moelichting moet de verantwoordelijke aannemelijk maken dat bij inwilliging van een dergelijk verzoek de administratieve lasten zodanig disproportioneel zijn dat hij in één van zijn rechten en vrijheden wordt aangetast of dreigt te worden aangetast (Kamerstukken II, 1997-1998, 25892, nr. 3, p. 171). Hoewel de rechtbank met verweerder constateert dat inwilliging van het verzoek van [naam 1] (helaas) een behoorlijk beslag zal leggen op de beschikbare middelen van de Belastingdienst, heeft de staatssecretaris met de door hem gegeven toelichting niet voldoende aannemelijk gemaakt dat de administratieve lasten in dit geval zo disproportioneel zijn dat de staatssecretaris of de Belastingdienst in één van zijn rechten en vrijheden wordt aangetast of dreigt te worden aangetast.

[...] De vraag is vervolgens hoe de staatssecretaris inzage moet geven. Op de zitting bij de rechtbank heeft de staatssecretaris aangeboden om [naam 1] op kantoor te ontvangen om hem op die manier gefaseerd – dat wil zeggen eerst voor één fiscaal jaar en overigens alleen voor de persoonsgegevens van [naam 1] – inzage te geven in zijn persoonsgegevens. [naam 1] heeft zich verzet tegen een dergelijke wijze van inzage. De rechtbank acht de door de staatssecretaris voorgestelde gefaseerde wijze van inzage, ook nu de betrokkene daar niet mee kan instemmen, niet in overeenstemming met artikel 35 van de Wbp. In artikel 35 van de Wbp staat immers dat inzage wordt gegeven door het doen van een schriftelijke mededeling, welke mededeling een volledig overzicht bevat van de persoonsgegevens die worden verwerkt. Dit betekent dat voor een gefaseerde inzage als door de staatssecretaris is voorgesteld, geen ruimte is. [...]

[ECLI:NL:RBAMS:2018:5195](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet tijdelijk huisverbod

JnB2018, 935

MK ABRS, 19-09-2018, 201705880/1/A3

burgemeester.

Wet tijdelijk huisverbod (Wth) 2 lid 1

Besluit tijdelijk huisverbod (Bth) 2 lid 1

WET TIJDELIJK HUISVERBOD. Een tijdelijk huisverbod kan alleen worden opgelegd aan degene die in het huis waarvoor dat verbod geldt, woont of gedeeltelijk woont.

Hoewel de Afdeling voorts niet uitsluit dat het ontbreken van een juridische aanspraak van de achterblijver op de woning relevant kan zijn bij de beoordeling of aanwending van de bevoegdheid een huisverbod op te leggen aangewezen is, heeft de burgemeester die omstandigheid in dit geval niet van doorslaggevend belang hoeven achten.

[Opleggen huisverbod] voor een periode van tien dagen [...].

[...] Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 9 maart 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:599](#)) volgt uit de tekst van artikel 2, eerste lid, van de Wth en de geschiedenis van de totstandkoming van de wet, dat een tijdelijk huisverbod alleen kan worden opgelegd aan degene die in het huis waarvoor dat verbod geldt, woont of gedeeltelijk woont. [...] Het anders dan incidenteel verblijven als bedoeld in artikel 2, eerste lid, ziet, gelet op de tekst van dat artikel, op één of meer andere personen dan de uithuisgeplaatste die in het huis waarvoor het verbod geldt verblijf hebben. [...] in dit geval [dient er] van uit te worden gegaan dat [belanghebbende] anders dan incidenteel in de woning verbleef, maar daar niet woonde. Anders dan [wederpartij] als verweer naar voren lijkt te brengen, kon derhalve aan [belanghebbende] geen huisverbod worden opgelegd.

De Afdeling volgt de rechtbank niet in haar oordeel dat de burgemeester onvoldoende heeft gemotiveerd dat het huisverbod aan [wederpartij] moet worden opgelegd. De burgemeester heeft het juist zinvol mogen achten aan [wederpartij] een huisverbod op te leggen, omdat daarmee daadwerkelijk de gewenste afkoelingsperiode werd bewerkstelligd. Juist omdat [wederpartij] het strafrechtelijke contactverbod voortdurend overtrad en de opvolgende aanhoudingen van hem blijkbaar niet hielpen, was dat verbod niet effectief. Hoewel de Afdeling voorts niet uitsluit dat het ontbreken van een juridische aanspraak van de achterblijver op de woning relevant kan zijn bij de beoordeling of aanwending van de bevoegdheid een huisverbod op te leggen aangewezen is, heeft de burgemeester die omstandigheid in dit geval niet van doorslaggevend belang hoeven achten. Zoals de burgemeester ter zitting onweersproken heeft gesteld, bestond niet de verwachting dat [belanghebbende] binnen 10 dagen uit de woning zou worden gezet of anderszins de toegang tot de woning zou worden ontzegd. Dat [wederpartij] ten gevolge van het huisverbod tijdelijk niet in zijn eigen woning kon verblijven terwijl [belanghebbende] wel elders kon verblijven, behoefde de burgemeester evenmin van doorslaggevend belang te achten. Dat gevolg is inherent aan het huisverbod. Het niet-opleggen daarvan zou met zich hebben gebracht dat er geen uitzicht was op verandering van de reeds lang bestaande situatie van huiselijk geweld. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:3052](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2018, 936

VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 13-09-2018, AWB 18/6684
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

AWB 8:81 lid 1

Vw 2000 45 lid 1

ASIEL. Verzoeker heeft bezwaar gemaakt tegen de door verweerder voorgenomen presentatie bij de ambassade en heeft onder meer een beroep gedaan op het arrest van het Hof van Justitie van 19 juni 2018 in de zaak Gnandi tegen België [[ECLI:EU:C:2018:465](#)]. Uit het arrest Gnandi volgt naar het oordeel van de voorzieningenrechter dat de rechtsgevolgen van artikel 45, eerste lid, Vreemdelingenwet 2000 (Vw) niet intreden zolang een rechter niet heeft beslist op het beroep gericht tegen de afwijzing van de asielaanvraag. Voorts volgt uit het arrest dat verzoeker zijn status van asielzoeker hangende de beroepsprocedure behoudt. Verweerder heeft hangende de beroepsprocedure dan ook niet de bevoegdheid verzoeker uit te zetten. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter dienen uitzettingshandelingen, zoals het presenteren bij een ambassade ter voorbereiding van het vertrek, daaronder te worden begrepen. Uitzettingshandelingen zijn immers aan te merken als gevolgen van het terugkeerbesluit, die, gelet op het arrest Gnandi, dienen te worden geschorst gedurende de beroepsprocedure, tot aan de uitspraak. De voorzieningenrechter is dan ook van oordeel dat het bezwaar tegen de voorgenomen presentatie van verzoeker bij de ambassade een redelijke kans van slagen heeft en wijst het verzoek toe.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:11253](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 937

MK ABRS, 18-09-2018, 201800455/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 9 lid 1

Richtlijn 2004/38/EG 7 lid 1 b

VERBLIJFSRICHTLIJN. Beschikken over voldoende bestaansmiddelen. In dit geval kunnen de vreemdeling en haar zoon beschikken over de middelen van de partner van de vreemdeling.

De vreemdeling heeft de Nigeriaanse nationaliteit en woont ongehuwd samen met haar partner, van Soedanese nationaliteit. De partner beschikt sinds 2 augustus 2016 over een in Nederland afgegeven EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen. Daarvoor beschikte hij over een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd. De vreemdeling en haar partner hebben twee minderjarige dochters. Daarnaast heeft zij uit een eerdere relatie een minderjarige zoon met de Franse nationaliteit. De vreemdeling heeft een document als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vw 2000 aangevraagd om bij haar zoon, die burger van de Unie is, te verblijven en beroept zich daarbij op het inkomen van haar partner. Deze uitspraak gaat over de vraag of de vreemdeling en haar zoon geacht kunnen worden over dit inkomen te beschikken. [...]

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen [uitspraak van 13 juni 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1628](#)], volgt uit vaste jurisprudentie van het Hof [onder meer het arrest Alokpa en Moudoulou, [ECLI:EU:C:2013:645](#)] dat het begrip 'beschikken' over voldoende bestaansmiddelen in artikel 7, eerste lid, aanhef en onder b, van de Verblijfsrichtlijn, aldus moet worden uitgelegd dat het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat die bepaling het minste vereiste stelt met betrekking tot de herkomst van die middelen.

Verder heeft het Hof in het arrest van 19 oktober 2004, Zhu en Chen, [ECLI:EU:C:2004:639](#), punt 31, overwogen dat deze uitlegging temeer geboden is daar bepalingen waarin een fundamenteel beginsel zoals het beginsel van het vrije verkeer van personen verankerd is, ruim moeten worden uitgelegd.

Ten slotte heeft het Hof in zijn arrest van 23 maart 2006, Commissie tegen België, [ECLI:EU:C:2006:192](#), punt 47, overwogen dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen een latent risico blijft, ongeacht of dit eigen middelen dan wel van een derde afkomstige middelen zijn. De herkomst van die bestaansmiddelen heeft dus niet automatisch invloed op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt, aldus het Hof.

Het staat vast dat de vreemdeling op één adres woont met haar partner, haar zoon en hun twee minderjarige dochters, en dat zij een gemeenschappelijke huishouding voeren. Uit de overgelegde brieven van Bureau Jeugdzorg blijkt dat de zoon sinds februari 2009 op het adres van de partner woont en toestemming had om zich op dat adres in te schrijven. Verder is niet in geschil dat de partner van de vreemdeling ten tijde van het besluit van 4 november 2016 op basis van een detacheringsovereenkomst werkte als chauffeur bij een gemeente en beschikte over een inkomen. Dat hij de kostwinner van het gezin is en ook de zoon van de vreemdeling onderhoudt, wordt bevestigd door de overgelegde stukken, waaronder polisbladen van een zorgverzekering van de zoon, waarop de partner is vermeld als verzekeringnemer, en betalingsbewijzen waaruit blijkt dat hij de ouderbijdrage voor de basisschool heeft betaald. Ook heeft de vreemdeling bankafschriften overgelegd, waaruit blijkt dat de partner in de periode van januari 2015 tot en met februari 2016 vrijwel maandelijks een bedrag van € 50,00 heeft gestort op de bankrekening van haar zoon.

Gelet op de [hiervoor] weergegeven jurisprudentie van het Hof is de rechtbank de staatssecretaris ten onrechte gevolgd in diens standpunt dat de vreemdeling en haar zoon niet kunnen beschikken over de middelen van haar partner. Gelet hierop en op de

[hiervoor] weergegeven omstandigheden heeft de rechtbank bovendien niet onderkend dat de staatssecretaris in het besluit van 4 november 2016 ondeugdelijk heeft gemotiveerd waarom de vreemdeling en haar zoon niet over voldoende middelen van bestaan beschikken.

[ECLI:NL:RVS:2018:3076](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Toezicht en vrijheidsontneming

JnB2018, 938

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 19-09-2018, NL18.16405

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 6 lid 1 lid 2 lid 6

VRIJHEIDSONTNEMENDE MAATREGEL. De oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel op grond van artikel 6, zesde lid, van de Vw 2000 krachtens artikel 6, eerste en tweede lid, van die wet is onrechtmatig, omdat eiser niet in bewaring mocht worden gehouden met het oog op zijn verwijdering, zoals bedoeld in artikel 15 van de Terugkeerrichtlijn, en zijn vrijheidsontneming niet kon worden gebaseerd op het feit dat aan hem de toegang tot Nederland is geweigerd. Uit het arrest van het Hof van Justitie van 19 juni 2018 [Gnandi, [ECLI:EU:C:2018:465](#)] en de beschikking van het Hof van Justitie van 5 juli 2018 [C., J. en S., [ECLI:EU:C:2018:544](#)] volgt dat een asielzoeker niet op grond van artikel 15 van de Terugkeerrichtlijn in bewaring mag worden gesteld met het oog op zijn verwijdering, zolang hij na afwijzing van zijn asielverzoek in de gelegenheid is om daartegen beroep in te stellen en een voorlopige voorziening te vragen, en wanneer hij dat verzoek om een voorlopige voorziening heeft gedaan, totdat de voorzieningenrechter uitspraak heeft gedaan.

Uit het arrest Gnandi volgt ook dat alle rechtsgevolgen van het afwijzende asielbesluit zolang worden geschorst. Een van die rechtsgevolgen is in dit geval dat aan eiser de toegang tot Nederland wordt geweigerd. De werking van de toegangsweigering is daarom opgeschort in afwachting van de uitspraak van de voorzieningenrechter in de asielprocedure. Aan de opgelegde vrijheidsontnemende maatregel kon daarom ook niet ten grondslag worden gelegd dat aan eiser de toegang is geweigerd zoals bedoeld in artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw.

Artikel 8, derde lid, aanhef en onder c, van de Opvangrichtlijn kan niet worden aangemerkt als grondslag voor de aan eiser opgelegde vrijheidsontnemende maatregel, omdat verweerder aan het besluit tot oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel niet ten grondslag heeft gelegd dat sprake is van een procedure om een beslissing te nemen over het recht om het grondgebied te betreden.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:11259](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2018, 939

MK ABRS, 18-09-2018, 201804527/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59

VREEMDELINGENBEWARING. Zicht op uitzetting naar Marokko. Presentatie bij de Marokkaanse autoriteiten na de ramadan vormt slechts een tijdelijke belemmering gedurende ongeveer een maand en maakt de maatregel van bewaring niet onrechtmatig.

Naar aanleiding van hetgeen de vreemdeling in beroep over het zicht op uitzetting heeft aangevoerd, heeft de staatssecretaris bij brief van 18 mei 2018 de rechtbank op de hoogte gesteld van de afspraak met de Marokkaanse autoriteiten dat de vreemdeling - in het kader van de lopende laissez-passeraanvraag - bij de eerstvolgende mogelijkheid in persoon gepresenteerd zal worden. Ter zitting bij de rechtbank heeft de staatssecretaris dit nog nader toegelicht.

Dat de presentatie van de vreemdeling bij de Marokkaanse autoriteiten niet eerder dan na afloop van de ramadan kan plaatsvinden omdat tijdens de ramadan geen presentaties plaatsvinden, vormt slechts een tijdelijke belemmering gedurende ongeveer een maand en maakt de maatregel van bewaring niet onrechtmatig, nu het zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn daarmee niet is komen te ontbreken. De staatssecretaris heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat hij wat betreft de presentatiedatum en de lengte van de wachtlijst afhankelijk is van de medewerking van de Marokkaanse autoriteiten. Daarom heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat het zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn ontbrak. [...]

De vreemdeling beschikte ten tijde van het opleggen van de maatregel over een geldige, op zijn naam gestelde, Marokkaanse identiteitskaart. De vreemdeling is op 14 mei 2018 in bewaring gesteld. Vanaf 17 mei 2016 loopt er een aanvraag om afgifte van een laissez-passer bij de Marokkaanse autoriteiten, waar op 16 mei 2018 nog op is gerappelleerd. Verder heeft de staatssecretaris de Marokkaanse autoriteiten bericht dat de vreemdeling weer in beeld was. Daarna is, zoals voormeld, afgesproken dat de vreemdeling op de eerstvolgende mogelijke presentatie - na de ramadan - ingepland kon worden. Op 17 mei 2018 heeft de staatssecretaris een vertrekgesprek met de vreemdeling gehouden. Omdat deze handelingen binnen een zodanig korte termijn na de oplegging van de maatregel zijn verricht, heeft de staatssecretaris daarmee voldoende voortvarendheid betracht. De staatssecretaris betoogt daarom terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat hij onvoldoende voortvarendheid heeft betracht bij de uitzetting van de vreemdeling.

[ECLI:NL:RVS:2018:3075](#)

JnB2018, 940

MK ABRS, 18-09-2018, 201806329/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 50 lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Staandehouding. In het dossierstuk ontbreekt de naam van de verbalisant, de dagtekening en ondertekening, zodat het stuk niet kan worden aangemerkt als een proces-verbaal, dat op ambtseed dan wel ambtsbelofte is opgemaakt.

De vreemdeling betoogt terecht dat in het dossierstuk - wat door de rechtbank als proces-verbaal van bevindingen is aangemerkt - de naam van de verbalisant, de dagtekening en ondertekening ontbreekt, zodat het stuk niet kan worden aangemerkt als een proces-verbaal, dat op ambtseed dan wel ambtsbelofte is opgemaakt. Dat betekent dat ook niet van de juistheid van de inhoud daarvan kan worden uitgegaan. Het stuk maakt het aldus niet mogelijk vast te stellen of de staandehouding van de vreemdeling heeft plaatsgevonden in het kader van de uitoefening van de algemene politietaak of een andere niet vreemdelingrechtelijke bevoegdheid, dan wel dat in feite sprake is geweest van een controle in het kader van het vreemdelingtoezicht. Evenmin is een afzonderlijk proces-verbaal voorhanden waaruit dit kan blijken. Bij deze onduidelijkheid moet het ervoor worden gehouden dat de controle op de identiteit van de vreemdeling heeft plaatsgevonden in het kader van de uitoefening van de bevoegdheid neergelegd in artikel 50, eerste lid, van de Vw 2000. Zodanige controle kan evenwel eerst plaatsvinden, indien sprake is van een redelijk vermoeden van illegaal verblijf als bedoeld in voormelde bepaling. De rechtbank heeft daarom ten onrechte overwogen dat de vreemdeling in het kader van de uitoefening van de algemene politietaak, de handhaving van de Algemene plaatselijke verordening van Amsterdam, is gevraagd zich te legitimeren.

[ECLI:NL:RVS:2018:3074](#)

[Naar inhoudsopgave](#)